

خجالت دیپلماتیک یا ناکامی پلان شده

میگویند مرد غربی کفشهایش را در باغچه کاشت و به فرزندانش گفت: انشاالله که وقتی درخت بزرگ شد و حاصل داد متوجه همسایه باشید که پاپوشها را دزدی نکند.

امروز به کنفرانس مطبوعاتی آقای گوترش سرمنشی ملل متحد در مورد نتایج کنفرانس دوحه گوش دادم، او سعی می کرد اثبات کند که پا برهنگی مردم افغانستان به حاصل درخت پاپوش وابسته است و باید تا آن زمان حوصله داشت که درخت سبز شود و حاصل دهد.

جناب سرمنشی با هواپیمای خاص سازمان ملل به دوحه پرواز کردند تا به اهل رسانه های جمعی از این دستاورد بزرگ اطلاع دهند که:

(ما مذاکره کردیم که مذاکره کنیم)

ما عجب مردم ساده و بی خبر تشریف داریم که نمی دانیم مذاکره برای مذاکره هم کار خوب است. دلم به حال سرمنشی کلان ترین نهاد بین المللی میسوزد. او بخوبی میداند که هیچگونه تصمیم عملی برای تغییر در وضع سیاسی افغانستان وجود ندارد و نهاد تحت اداره او توان عملی ساختن میثاق های بین المللی را از دست داده است. او میداند که سرمنشی قبلی توانست با یک پلان واهی در سال ۱۹۹۲، افغانستان را طبق نقشه راه امریکا - پاکستان، به سمت یک بحران علاج ناپذیری سوق دهد. آقای گوترش شاهد بستن قرارداد امنیتی میان کابل و واشنگتن بود و بعد بر قرارداد دوحه میان نمایندگان امارت اسلامی و دولت امریکا در شورای امنیت صحنه گذاشت. او شاهد فرود و فرار امریکایی ها از افغانستان و تمویل و پرورش سازمانهای تروریستی در افغانستان و سایر کشورهاست.

عراق، سوریه، لیبیا و یمن در زمانی به تل خاک مبدل شدند که او فرد اول جامعه جهانی بود. پیش چشم همین سرمنشی، قتل عام مردم فلسطین ادامه دارد و جمهوری اوکراین به میدان آزمایش مخرب ترین سلاح ها مبدل شده است.

سازمان ملل متحد بزرگترین مرکز اجماع جهانی امروزی است. منطق نهاد گذاری این سازمان بر حل و فصل منازعات کشورهای عضو، از طریق مذاکره و مفاهمه استوار است. با تمام انتقاداتی که علیه

این سازمان وجود دارد ، مرکز دیگری برای بررسی مشکلات کشورها ایجاد نشده و تنها همین موسسه است که صلاحیت ، توانایی و تجربه بررسی جدال‌های بزرگ منطقوی و فرامنطقوی را دارد . هرگاه کار هزاران کارمند ملل متحد در جهان متوقف گردد ما شاهد افزایش فقر و ناامنی بیشتر خواهیم بود . مداخله کشورهای قدرتمند در ناکامی تحقق فیصله های این سازمان نقش برجسته دارد و نمیتوان از سازمانی که دست بندی هایش بیشتر از امکاناتش باشد توقع معجزه کرد . آنانی که سرمنشی ملل متحد را به کنفرانس پی نتیجه دوحه کشاندند ، در واقعیت امر سازمان ملل را پی حیثیت ساختند .

کمیسیون حقیقت یاب پارلمان آلمان در مورد خروج قطعات نظامی این کشور از افغانستان امروز گزارش مقدماتی خود را نشر کرد . در این سند تاکید شده که ؛ حضور نظامی آلمان در افغانستان یکی از پرمصرف ترین وبطور مطلق ناکام ترین عملیات نظامی _ سیاسی این کشور در خارج از سرحدات آن شمرده میشود.

با تأسف کنفرانس کنونی دوحه در مورد افغانستان هم یکی از گردهمایی های پُر مصرف و ناکام بود . این ناکامی تنها به سرمنشی سازمان ملل بر نمی گردد ، شورای امنیت ، کشورهای منطقه و امارت اسلامی یکجا با جامعه سیاسی و مدنی افغانستان در این فرصت سوزی مقصر اند . منتظریم مشکلات افغانستان را دیگران حل کنند وما فقط منتقد باشیم . درخت کفش سبز نخواهد شد و پای ما برهنه خواهد ماند .

به چه باید کرد بیاندیشیم .

